

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VI. Qui habet jurisdictionem in reservata, tollit reservationem à peccatis, inculpabiliter omissis, per validam absolutionem à peccatis non reservatis. Quod magis verum est de omissis tempore ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

Non videtur velle quando inquit causam.

An autem velit, hoc est, quod queritur; & cur non censetur velle, quando expressa excommunicatione in genere, simpliciter ab ea absolvit, non inquirens peccatum seu causam excommunicationis? Sin autem causam inquirat, & pœnitens malitiosè eam taceat, planè existimo absolutionem non valere, defectu intentionis absolventis, qui vult absolvere ab excommunicatione, annexa illi peccato, quod expressit pœnitens, & per consequens non vult absolvere ab excommunicatione, annexa alteri peccato, quod malitiosè tacuit.

Sed quid, si pœnitens, inculpabiliter oblitus peccati reservati, confiteatur alia, non reservata, Superiori, aut alteri habenti potestatem absolvendi à reservatis, num per absolutionem validam non reservatorum, censetur ablata reservatio peccati reservati?

CONCLUSIO VI.

Qui habet jurisdictionem in reservata, tollit reservationem à peccatis, inculpabiliter omissis, per validam absolutionem à peccatis non reservatis. Quod magis verum est de omissis tempore Jubilæi, estò postea pœnitens illud non lucretur.

96. Fundamentum Concl.

Hæc Conclusio, uti præcedens, fundatur in præsumpta voluntate absolventis, qui potest, si velit, tollere reservationem à peccatis inculpabiliter omissis; an autem velit, hæc queritur, & ab Aliquibus negatur; quia, inquit, reservatio ad hoc fit, ut peccata reservata exprimantur habenti potestatem in illa, ut de illis judicet, pœnitentiam & medicinam convenientem adhibendo, & ab eis directè absolvendo: ergo quando non exprimuntur, nec directè & distinctè explicantur, non satis fit eorum reservationi.

Ratio in oppositum.

Sed hæc ratio non satis convincit; licet enim hic sit finis reservationis, tamen nemo negat, Superiorem posse tollere reservationem, sine expressa Confessione peccati reservati. Probandum ergo manet, Superiorem per illam Absolutionem non velle liberare pœnitentem à reservatione peccati, inculpabiliter omissi.

97. Censura potest tolli sola auctoritate Iudicis absolventis.

Et quidem, si agatur de peccato reservato cum censura, constat, censuram posse tolli sola auctoritate Iudicis absolventis, tam in foro interno, quàm externo, sine ulla Confessione, immo renitente ipso peccatore (nisi Privilegiarius per accidens habeat potestatem restrictam ad volentes aut petentes) ita ut nulla amplius maneat obligatio, explicandi talem

censuram pro illo foro, in quo impena est absolutio.

Quando ergo Superior absolvit à censuris, & habet intentionem absolvendi ab omnibus, à quibus potest absolvere, nulla manet nec reservata, nec non reservata, etiamsi pœnitens nullius meminerit, & per consequens, juxta magis communem sententiam, tollitur reservatio ab omnibus peccatis sive confessis, sive non confessis, quæ erant reservata cum censura.

Atqui Superior per absolutionem generalem à censuris, his verbis expressam: *Absolve te ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, & interdicti in quantum possem & tu indiges, quam præmittit Absolutioni à peccatis, vult auferre omnem censuram tam reservatam, quàm non reservatam, tam oblitam, quàm expressam; ergo per eadem verba tollit reservationem omnium peccatorum, cum censura reservatorum, sive expressa fuerint, sive oblita.*

Ergo etiam tollit reservationem peccatorum, sine censura reservatorum, sive expressa fuerint, sive oblita, utpote quæ communiter leviora sunt, quàm illa, quæ cum censura reservantur. Item, quia plus est velle tollere excommunicationem & reservationem culpe, quàm solam reservationem.

Ita argumentatur Suarez disp. 31, sect. 4, num. 16. non quidem universaliter, sed in casu, quo Confessio fuit facta Superiori, vel habenti jurisdictionem ejus, ad finem exonerandi omnino conscientiam & consequendi Absolutionem peccatorum reservatorum, si quæ fortasè pœnitens habeat, & illam suam intentionem pœnitens manifestavit Superiori.

Hæc enim, inquit, intentio Superioris, sufficienter in eo casu colligitur ex eo, quod sciens subditum ad ipsum accedere eà intentione, ut quoad fieri possit, liber maneat ab omni onere peccatorum suorum, vidensque illum bonâ fide confiteri quicquid sibi occurrit, eumque simpliciter absolvens & satisfactionem imponens, satis profectò indicat, velle illum liberum relinquere quantum potest: cum ergo possit tollere vinculum reservationis, illud tollit.

Et confirmatur; quia est hoc valde contentum rationi & pastorali muneri: quia jam ille subditus facit, quod in se est, & moraliter se præsentat Superiori quantum potest, & Superior imponit ei satisfactionem accommodatam, juxta moralem dispositionem ejus; ergo debet Superior esse illâ manifestatione contentus pro omnibus peccatis, usque ad illud tempus commissis. Ita Suarez n. 15.

Quod debeat esse contentus, non puto; quod autem censetur esse contentus, nisi aliud explicet, benignè creditur; non solum quando ipse Superior absolvit, sed etiam quando ipse delegatus; hoc quippe modo potuit Superior committere vices suas, ut si vel ipse, vel alius, habens

habens potestatem in reservata, tali casu absolvetur, relinqueretur peccatum illud sub generali lege & jurisdictione aliorum peccatorum mortalium.

Unde tunc peccatum illud non manet commissum cuiquam Sacerdoti; quia nec fuit directè per Absolutionem remissum, neque per talem modum fit specialis, & ut sic dicam, positiva delegatio, sed solum est quasi ablatio impedimenti; ac proinde, qui ante reservationem non poterat ab eo absolvi, neque poterit eà ablatà.

Major difficultas est, quando pœnitens recurrit ad Superiorem; & ei confitetur tamquam ordinario Confessario de peccatis committere occurrentibus, absque ulla mentione vel intentione speciali casuum reservatorum. Et tali casu existimat Suarez suprà n. 18. Absolutionem simili modo datam non satis esse, ut peccatum oblitum, quod antea erat reservatum, postea maneat non reservatum, & sine onere non confitendi illud Superiori.

Probat autem ratione, in principio Conclusionis allegatà, existimans esse valde absurdum, dicere, voluisse Superiorem tollere reservationem; cum de casibus reservatis nihil omnino in ea Confessione ageretur, neque in ordine ad illos, sive certos, sive dubios, sive manifestos, sive occultos Absolutio postuletur.

Hanc sententiam sequitur Sanchez lib. 8. de Matrim. disput. 15. n. 17. & Vasquez q. 91. a. 3. dub. 5. ubi n. 18. sic ait: Si loquamur de Sacerdote, qui habet jurisdictionem vel ordinariam vel delegatam in peccata reservata, sibi gratià sui concessam; falsissimum existimo, pœnitentem; qui oblitus fuit alicujus reservati tantum, aut omnium reservatorum, sive alia confessus fuerit reservata peccata, sive tantum communia, semper manere ita absolutum à peccatis, ut jam nulla reservata maneat.

Et n. 21. ex opposita; inquit; sententia sequeretur, quod qui Pontifici, aut suis Pœnitentiariis, aut Religiosis mendicantibus, habentibus multa privilegia, aut Superiori in sua Religione, confiteretur unum peccatum reservatum inter alia communia, & non confiteretur aliud reservatum, quod habebat, ex oblivione, jam maneret liber ab obligatione illius, ut deinceps jam esset commune peccatum, quod aperte cum ratione pugnare videtur: immo etiam si nullum reservatum ex oblivione confiteretur; sed tantum communia; jam absolutus maneret à reservatione oblitum; quod enim explicet unum reservatum, vel nullum explicet; non videtur differentia, quia semper est intentio Superioris, auferendi peccata omnia, etiam reservata, quoad culpam; nunquam tamen est

intentio tollendi reservationem ab oblitis, nisi aliunde hoc constet. Ita Vasquez.

Confirmatur hæc sententia à simili: si quis obliviscatur mortalis alicujus non reservati, & indirectè ab eo absolvetur, non propterea eximitur ille ab obligatione illud confitendi habenti jurisdictionem supra mortalia; ergo &c.

Probat Consequentia; quia sicut se habet peccatum reservatum respectu ordinarij Confessarii, ita se habet peccatum mortale respectu Sacerdotis, non habentis jurisdictionem in mortalia non confessi. Cum ergo in utroque casu fuerit oblitio inculpabilis, in utroque facta sit Confessio ei, qui habebat jurisdictionem in peccata oblita; cur quæso in uno casu retroceditur, ut sic dicam, uno gradu ad Confessarium, qui non habet jurisdictionem in reservata; in alio verò non etiam retroceditur uno gradu ad Confessarium, qui non habet jurisdictionem in mortalia?

Hoc argumentum sic deductum, meo iudicio, inquit Arriaga disp. 41. n. 4. esset evidentissimum; si res hæc non esset dependens à voluntate Superiorum, qui possunt pro libitu, hoc vel illo modo dare licentiam pro eis Absolutionibus; & in una materia negare, in altera, etsi omnino pari, concedere. Hinc præfatus Auctor ibidem; si pro praxi, inquit, sit consideranda hæc difficultas, cum sententia prima (quæ est Conclusio nostra) sic aded communis, est sine dubio tutissima in praxi; adedque sine ullo scrupulo potest quis ei se accommodare.

Et ideo nos eam elegimus, quia in his questionibus magis attendenda est praxis, quam speculatio. Quamquam ex praxi, etiam speculativa veritas Conclusionis nostræ non modicum probetur; cum enim, ut præcedenti Conclusionè adhuc dixi, Superiores sciant communem sententiam, sciant praxim conformem, & taceant; cum possent uni eo verbo suam voluntatem significare, & significando litem dirimere, consentire videntur communi sententiæ; adedque velle, quod possunt, id est, velle auferre reservationem peccati inculpabiliter omitti; inteligo omissum sive ex oblivione, sive ex alia iusta causa; quæ enim ratio differentiarum?

Hanc sententiam amplectitur Lugo disput. 20. n. 91. reddens rationem universalem n. 95. quia quoties subditus bonâ fide, & cum simplicitate confitetur Superiori, & detegit ei latebras cordis sui, jam facit quantum est ex se, ut Superior adhibeat ejus conscientie remedia necessaria: non est ergo cur non sit contentus Superior ejusmodi manifestatione, & tollat reservationem.

103.
Confirmatur à simili

104.
Opposita sententia est tuta in praxi Arriaga

que hic maxime attendenda est.

105.
Ratio hujus sententiæ ex Lugone.

Certè non est credibile, quòd si subditus fecit Confessionem generalem totius vitæ cum Superiore, velit adhuc Superior obligare illum, ut quoties ei aliquid occurrerit, circa illam Confessionem addendum, v. g. circa aliquam circumstantiam non satis explicatam, vel quid simile, toties redeat ad ipsum. Quid enim si cum Pontifice Summo vel ejus Summo Pœnitentiaro facta esset Confessio? Numquid hi etiam volunt, ut redeat pœnitens ad ipsos, quoties oritur aliquid dubium circa ea, quæ explicari debebant?

106. Confirmatur. Confirmatur; quia si subditus explicitè diceret, se desiderare absolvi ab omni vinculo, quantum fieri posset, jam Superior præsumeretur velle auferre reservationem, ut fatetur Suarez. Sed quoties confiteretur Prælo, considerat & petit implicitè Absolutionem & remissionem majorem, quam habere potest; ad hoc enim venit omnis pœnitens ad Confessarium, ut solvatur quantum fieri possit: ergo præsumitur etiam Superior velle solvere quantum potest juxta desiderium pœnitentis. Cur enim non præsumemus, eum velle facere id, quod faceret absque ulla difficultate, quoties à pœnitente explicitè peteretur? Certum est autem, quòd si subditus dicat: *Pater, ego non sum mihi conscius alicuius casus reservati; sed tamen ad cautelam desidero solvi à vinculo reservationis*, Superior hoc illi nunquam in Confessione negaret; ergo cum magno fundamento præsumimus, ita velle absolvere semper, ut solvat quantum potest. Hucusque Eminens.

107. Contra hanc confirmationem arguit Auctor. Sed quod ipse certum vocat, de hoc ego valde dubito: fortè enim non pauci Superiores invenirentur, qui dicerent: *Fili, quando occurrerit memoria casus reservatus, venias ad me, quia hoc tibi melius est, ut accipias salutaria monita & congruam pœnitentiam ac medicinam; quam ut cuilibet alteri constiteris*. Deinde multi invenirentur Superiores, qui rogati licentiam, hoc vel illud faciendi, libenter eam subditis concedunt, qui tamen planè sunt inviti, ut absque prævia interrogatione, subditi hæc vel ista faciant.

Arriaga. Si in re dubia (inquit Arriaga suprâ n. 5.) divinare licet, profectò dicerem, majorem partem Superiorum non habere eam voluntatem, quando planè pœnitens nihil de reservatis dicit; & reverà, si antequam de hac questione tractassem, contigisset me esse Superiorem, interrogatusque essem post auditam talem Confessionem, utrùm in tali casu saltem implicitè voluissem auferre reservationem, ego sine ulla omnino dubitatione dixissem, nullo modo me id voluisse, immo nec ea de re cogitasse. Rogo ergo, vi cuius voluntatis tunc temporis debuisset censei ablata ea reservatio in eo, qui mihi ita confessus fuisset? Non ex aliqua lege aut voluntate altiori, quia si talis esset lex, tunc cessaret tota questio; non item ex voluntate

actuali, quia talem non habui; non ex præsumpta, quia potius contraria præsumebatur ergo &c.

Et quoad hoc est satis magna differentia inter Absolutionem ab excommunicatione, & Absolutionem à peccatis: nam ab excommunicatione absolvo, estò planè nihil de ea mihi dicatur, & verba ipsa denotant, me velle absolvi in quantum possum, & pœnitens indiget: unde quoad hanc Absolutionem per accidens omnino est, quòd excommunicatio sit occulta Sacerdoti. Aliter in peccatis contingit, quia ab iis non absolvo directè, immo nec possum, nisi quatenus sunt mihi dicta; ergo Absolutio illa non est directæ: per indirectam autem non tollitur reservatio, ut patet, quando non recordatus peccati reservati, confiteor alia ordinario Confessario; tunc enim etiam indirectè absolvor à reservatis, & tamen non tollitur reservatio.

Quòd autem Superior habeat potestatem ad tollendam reservationem, nihil probat; quia in verbis absolutionis, neque in intento, quo illa proferuntur, quidquam includitur de ablatione reservationis: eo enim casu, diversum quid est: *Absolvo te sacramentaliter à tuis peccatis, etiam si addat, in quantum possum; & aliud longè: Tolle tibi reservationem totum, que et oblitus: hæc enim ablatio propriè loquendo non est actus sacramentalis; quomodo ergo quoad illa licentia concedendi ea cuilibet, poterit inferri ex Absolutione sacramentali? Ita interrogat Arriaga.*

Respondet Bonæ Spei hic disp. 16. n. 94. quia Confessarius semper virtualiter intendit, absolvendo non peccare; peccaret autem, non intendendo illam licentiam. Sed hoc ego non credo sine probatione. Illam ergo expectatio à præfato Auctore.

Interea Respondet ad interrogationem Arriagæ; poterit inferri non præcisè ex Absolutione sacramentali, sed ex Absolutione sacramentali data à Superiore, seu alio habente potestatem in reservata, qui non solum intendit absolvi sacramentaliter, sed etiam tollere omnia vincula peccatorum in quantum potest; unum autem est reservatio, quam potest tollere, estò planè nihil de illa ei dicatur, simili modo, quo potest tollere excommunicationem; ergo vult reservationem tollere; ergo eam tollit per illa verba: *Ego te absolvo à peccatis tuis*, quæ significant non solum sacramentalem Absolutionem, sed etiam ablationem reservationis, ut patet, quando per invalidam absolutionem tollitur reservatio peccati confessi, juxta dicta Conclus. præcedenti.

Quamvis ergo ablatio reservationis propriè loquendo non sit Absolutio, sed neque actus sacramentalis, quia totum Sacramentum fieri potest perfectissime, sine ea ablatione,

tione, ut patet, quando poenitens nullum habet peccatum reservatum; & è contrario tota ablatio reservationis fieri potest sine ullo Sacramento, ut Omnes farentur; equidem non repugnat, quòd Superior eisdem verbis absolvat sacramentaliter, & etiam tollat reservationem peccatorum: immo de facto fit, quando poenitens expressè significavit Superiori voluntatem suam, accipiendi Absolutionem à reservatis, si forte alicujus fuerit oblitus.

Fateor, inquis, sed tunc aliunde, quam præcisè ex illis verbis constat de intentione Superioris; in hoc autem casu nihil aliud adferitur pro præsumptione illius intentionis.

Respondet; adfertur absolutio generalis à censuris, per quam tollitur reservatio à peccatis reservatis cum censura; & à fortiori idem dicendum est de peccatis reservatis sine censura, ut supra vidimus ex Suarezio, qui sentiens difficultatem hujus argumenti,

Respondet Primò Neg. Assumptum, scilicet per illam absolutionem tolli censuram reservatam; quia juxta cap. 2. de Pœnit. & remiss. in 6. sub generali clausula non comprehenduntur, quæ specialia sunt. Et ideo qui dat potestatem generalem, ad absolvendum à censuris, non censetur illam dare; ad absolvendum à censuris reservatis: ergo similiter qui absolvit tantum generatim ab excommunicatione, non censetur absolvere à reservata.

Sed contrà; cap. 2. de Pœnit. & remiss. in 6. pro ratione decisionis, ibi factæ, non allegatur, Quia sub generali clausula non comprehenduntur, quæ specialia sunt, sed: Cùm in generali concessione illa non veniant, quæ non esset quis verisimiliter in specie concessurus.

Ex quibus verbis sic argumentor contrà Suarezium; si poenitens expressè petiisset absolutionem ab excommunicatione reservata, verisimiliter Superior eam concessisset, ut ipse admittit; ergo in generali concessione illa venit: si enim non veniant, quæ non esset quis verisimiliter in specie concessurus; à contrario sensu illa veniunt, quæ esset quis verisimiliter in specie concessurus.

Sanè, ut ibidem bene notat Suarez, illa absolutio ab excommunicatione præmitti solet, in ordine ad Absolutionem sacramentalem concedendam: ad hunc autem finem necessarium est tollere, non tantum excommunicationes non reservatas, sed etiam reservatas; ergo omnes tolluntur, quia licet sub generali clausula non soleant specialia comprehendere, tamen quando sunt connexa, in ordine ad finem intentum, necesse est comprehendere. Hæc ille.

Et ideo responderet 2. per talem absolutionem auferri excommunicationem etiam reservatam; non tamen simpliciter, sed tantum ad illum effectum obtinendi Absolutionem

sacramentalem à peccatis confessis, & ideo post illum effectum statim excommunicationem redire. Unde in hujusmodi Absolutione multi dicere solent: *Absolve te in quantum possum, & indiges*: cum ergo ad illum effectum non sit necessarius alius modus absolutionis, non est cur concedamus, alio modo auferri per generalem tantum absolutionem.

Vel si hoc nimis rigorosum videtur, saltem dici posset, in eo casu non tolli excommunicationem, in ordine ad reservationem peccati tollendam, sed generali quodam modo; & ideo limitandum seu explicandum esset illud axioma; quòd ablata excommunicatione, auferatur reservatio culpæ; ut intelligatur, quando auferatur excommunicatio reservata, ut talis est, seu intuitu reservationis; non verò si solum generaliter illo, & quasi materiali modo tollatur: nam incredibile est, per talem absolutionem auferri reservationem culpæ, in ordine ad forum Pœnitentiæ; est enim id contra finem, per talem reservationem intentum. Hucusque Suarez.

Sed contrà; finis, per talem reservationem intentus, est disciplina populi Christiani, ut patet ex Trident. sess. 14. c. 7. ibi: *Magnopere verò ad Christiani populi disciplinam pertinere, sanctissimis Patribus nostris visum est, ut atrociora quædam & graviora crimina, non à quibusvis, sed à summis damtaxat Sacerdotibus absolventur*. Jam autem ad istum finem satis est, ut, per se loquendo, debeant atrociora & graviora crimina aperiri summis Sacerdotibus, ad imponendam satisfactionem, & medicinam adhibendam; alioquin etiam contra finem reservationis faceret Superior, qui tolleretur reservationem, quando subditus petit expressè ad cautelam Absolutionem à reservatis: cum nec tunc imposuerit satisfactionem, nec medicinam adhibuerit, & tamen Omnes admittunt, tali casu per Absolutionem à peccatis non reservatis; Superiorem tolleretur reservationem à reservatis; ergo similiter in casu nostro.

Enimvero cum peccata illa atrociora & graviora rariùs excidant memoriæ, per accidens planè contingit, quòd aliquis sine impositione congruæ poenitentiae, & adhibitione specialis medicinæ ab eis absolvatur; & aliunde, quòd debeant illa per se loquendo aperire Superiori, sufficienter eos retrahit & coercet à peccatis istis atrocioribus & gravioribus, cum, sicut dixi, rariùs eveniat, ut eorum obliviscantur, aut aliàs inculpabiliter omittant in Confessione aliorum peccatorum: ergo non est incredibile, per talem absolutionem auferri reservationem culpæ, in ordine ad forum Pœnitentiæ.

Et ideo non est limitandum seu explicandum illud axioma, quòd ablata excommunicatione, auferatur reservatio culpæ, ut illud limitat Suarez; sed simpliciter intelligendum, sicuti

110. Objectio.

Polvitat.

Prima responsio ad hanc Absolutionem.

111. Impugnatio.

112. Secunda responsio ad hanc Absolutionem.

113. Impugnatio.

114. Quomodo intelligendum, quòd ablata excommunicatione, auferatur reservatio culpæ.

communica-
tione, aucto-
ritate refer-
vatio culpae.

sicut ab Aliis intelligitur de ablatione ex-
communicationis reservatae, etiam ut talis est,
nisi Superior aliud expresse declaret. Non de-
clarat autem per illa verba: *Absolve te in quan-
tum possum & indiges*; quia licet non sit necessa-
ria absolutio ab excommunicatione reservata,
ut talis est; equidem Superior potest eam dare,
& non tantum absolvit, in quantum debet ab-
solvere, sed etiam in quantum potest absol-
vere.

115.
Quare Con-
fessor dicit:
Absolve te
in quantum
possim,

Deinde dicit Confessor: *Absolve te in quan-
tum possim*; quia potest fieri, ut indigentia
penitentis superet potentiam absolventis, v.g.
si penitens habeat censuram reservatam, &
Confessor tantum possit absolvere à censura
non reservata.

& indiges.

Addit: *Et indiges*; quia non potest absol-
vere, nullatenus absolutioe indigentem; porro
in casu proposito, penitens indiget absolutio-
ne à censura reservata; ergo ab illa vult Supe-
rior absolvere, & ex consequenti (licet hoc
non sit necessarium pro Absolutione sacramen-
tali) vult tollere reservationem peccati, argu-
m. Reg. 42. de Reg. juris in 6. *Accessorium
naturam sequi congrui principalis*; tali autem
casu reservatio peccati est quasi accessoria ad
reservationem censuræ.

Reg. 42. de
Reg. juris in
6.

Hinc Suarius de Cens. Disput. 7. Sect. 3.
n. 19. absque ulla limitatione ait: Hæc ergo
ratione, censuræ oblitæ, etiam si reservatæ
sint, per se directe tolluntur per absolutionem
generalem censurarum, datam ab eo, qui po-
testatem habet vel ex se, vel per privilegium,
vel virtute Iubilæi, & consequenter etiam tol-
litur culparum reservatio. Atque ita sentiant
communiter Scriptores, ut refert & sequitur
Covarruvias in cap. *Alma*, part 1. §. 11. n. 12.
ubi citat Paludanum, Gabrielem, Adrianum,
Angelum, Sylvestrum & Navarrum. Idem
Navarrus in Sum. c. 26. n. 13. ubi Alios re-
fert. Hæc ille. A qua sententia communi non
debemus recedere, propter illa verba: *In quan-
tum possim, & indiges*; neque propter finem
reservationis, ut patet ex dictis.

116.
Censuræ
oblitæ dire-
ctè tolluntur
per ab-
solutioem
generalem
ex Suario.

Si autem Superior vult tollere reservatio-
nem à peccatis reservatis cum censura, quæ or-
dinariè atrociora sunt, etiam vult eam tollere
à peccatis reservatis sine censura: quia vult il-
lum, qui bonâ fide confitetur, absolvere ab
omni prorsus vinculo in quantum potest, &
confitens indiget; indiget autem ablatione
reservationis à peccatis oblitis, ne cum magno
suo incommodo rursùm teneatur accedere Supe-
riori pro Absolutione directa ab illis pec-
catis.

Covarr.
Palud.
Gabriel.
Adrianus.
Angelus.
Sylvester.
Navarrus.

Si inferas; ergo etiam tollit vinculum pec-
cati mortalis oblitis, ut possit deinceps confi-
teri simplici Sacerdoti, ut supra argumentaba-
tur Arriaga.

117.
Objectio.

Resp. Neg. Conseq. quia quàmvis Supe-
rior hoc possit facere, tamen sic velle facere,

Diluitur.

unde probatur? Nam hætenus nemo talem
voluntatem scripto aut verbo expressit, cum
tamen communis sententia constanter affirmet
voluntatem auferendi reservationem.

Deinde disparitas est, quòd simplex Sacer-
dos nunquam habuerit jurisdictionem absol-
vendi ab illo peccato mortali, adeoque neces-
sarium foret concedere novam jurisdictionem;
quo factò, jam ille Sacerdos non absolvet, ut
simplex Sacerdos, sed ut Confessarius, delega-
tus à Superiore, ad Absolutionem talis pec-
cati; non est autem verisimile, Superiorem
per suam Absolutionem velle dare potesta-
tem delegatam cuiusque simplici Sacer-
doti.

At verò in casu nostro non conceditur nova
jurisdictio, quasi Confessarius per illam Ab-
solutionem fiat delegatus Superioris, sed tan-
tùm tollitur vinculum aliquod jurisdictionis
præexistens, quo ablato, eodem jure sine
ordinatio, sive delegato, quo antea talis Con-
fessarius absolvebat ab illo peccato, eodem,
inquam, jure jam absolvit. Ergo sicut se ha-
bet peccatum reservatum respectu Confessarii,
non ita se habet peccatum mortale respectu
Sacerdotis simplicis.

Quæ cum ita sint, dico rursùm; factis pro-
babile esse, quòd etiam delegatus tollat reser-
vationem à peccatis reservatis, inculpabiliter
omissis, per validam Absolutionem à peccatis
non reservatis. *Quod magis verum est* (ut habet
sequens pars Conclusionis) *de oblitis tempore Iu-
bilæi*: sive generalius loquendo, quando aliquis
absolvitur virtute privilegii in favorem suum
concessi, quod privilegium vel uno actu ex-
tinguitur, vel ad certum tempus limitatur,
intrà quod penitens quidem confitetur & ab-
solvitur, alicujus tamen peccati reservati oblitis
viscitur.

Tunc enim, inquit Suarez disp. 31. sect. 4.
n. 20. dicendum est, illum manere liberum à re-
servatione, ut possit postea illud peccatum con-
fiteri cuilibet simplici Sacerdoti, habenti com-
munem jurisdictionem. Ratio est, quia Superior
concedens facultatem hanc in favorem peni-
tentis, quantum in se est, voluit illi auferre
reservationem, si illo privilegio intrà signa-
tum tempus uteretur ad Indulgentiam conte-
quendam; sed penitens etiam, quantum inde
est, usus est illo privilegio; ergo &c. Et licet
per accidens, propter oblivionem, non fuerit
directè absolutus sacramentaliter à peccato re-
servato intrà illud tempus, tamen, ut ita di-
cam, acquisivit jus per ipsum Iubilæum, ut
posset postea liberè confiteri tale peccatum.
Ita Suarez & Alii communiter.

Diferentia tantùm est inter DD. an præci-
sè per ipsam Absolutionem tollatur reservatio,
ita ut si non fuisset confessus, vel quia putabat
se non habere ullum peccatum mortale, non
priùs remissum per aliam Absolutionem, vel
quia

Seç. 5. De Minist. Absolut. à pec. reser. Concl. 6. 213

quia non habebat copiam Confessarii, an, inquam, etiam tali casu possit, transacto Iubilæo, absolvi à peccatis reservatis per ordinarium Confessarium.

Negat Diana part. 3. tract. 4. resol. 150. quia, inquit, non fuit ullo modo ablata reservatio, cum nulla Absolutio peccatorum data fuerit: non enim Iubilæum tollit ipso facto reservationem, sed tantum confert facultatem Confessario electo, illam auferendi media Absolutione, quæ in casu nostro non est data. Ergo &c.

Pro hac sententia citat Sanchez de Matrim. lib. 8. disp. 15. n. 21. & Suarium disp. 31. sect. 4. n. 9. & 24. Sed perperam; nam Suarez locis citatis nihil dicit de hac re: Sanchez autem loquitur de penitente, qui defectu Confessionis non obtinuit Iubilæum, sic quippe ait: Hoc tamen intelligo (loquitur de peccatis oblitis tempore Iubilæi) si aliquam Confessionem tempore Iubilæi præmiserit penitens: secus si nullam præmiserit, eod quod non haberet conscientiam culpæ lethalis. Quia non est ablata reservatio illa, nisi per Absolutionem sacramentalem, tempore Iubilæi factam, aut eo transacto, virtute ejus faciendam. At nulla tempore Iubilæi facta est, nec eo transacto impendi potest; quia privilegium vim non habet, eod quod Iubilæus non est comparatus.

Et confirmatur; quia Iubilæus non aufert ipso facto reservationem casuum, sed confert Confessario facultatem auferendi mediâ Absolutione, quæ tunc non est impenfa, nec modò impendi valet. Hæc ille. At verò Dia. agit de penitente, qui consecutus est Iubilæum, non tamen confessus.

Sed nunquid sententiam Dianæ docet Sanchez in Sum. lib. 4. c. 54. n. 46. ? Affirmat Arriaga disp. 29. n. 11. Nam, inquit, tribus aut quatuor numeris antè agebat supponendo, sine Confessione posse obtineri Iubilæum, ubi necessariò in tali homine, habente reservata, debebat supponere, habuisse tunc Contritionem, quandoquidem si in mortali mansisset, non potuisset acquirere Iubilæum; ergo quando postea n. 46. nullâ mentione factâ defectus alterius operis, requisiti pro Iubilæo, sed solâ deficiente Confessione, ait; postea non posse eum hominem absolvi ab eis casibus reservatis, quorum fuerat oblitus, loquitur clarè, supponendo illum habuisse Contritionem; alioquin extra controversiam esset, quod non potuisset Iubilæum obtinere; ergo concedit etiam eum, qui lucratus est Iubilæum, non posse postea absolvi. Ita Arriaga.

Additque: Fateor Sanchez sibi esse intrâ duas columnas planè contrarium, quod valde miratus sum.

Respondeo; valde mirum foret, virum tam doctum intrâ duas columnas sibi esse planè

contrarium; & ideo dico, nullatenus sibi esse contrarium; nam n. 46. expressis verbis supponit, Iubilæum non fuisse comparatum, ibi: Cùm ergo nulla tunc impensa fuerit (Absolutio) nec modò impendi valet; eod quod Iubilæus non est comparatus; manebit reservatio. Quid clariùs?

At verò n. 41. sic scribit: Secundò deducitur, reventâ opinione probabili, dicente, non esse necessariam Confessionem ad lucrandum Iubilæum; quando quis sufficienti examine præmissò, se à culpa lethali liberum reperit, dicendum subinde esse, hunc qui nullam Confessionem tunc fecit, bene tamen alia opera in Iubilæo præscripta, posse transacto Iubilæo à peccatis reservatis oblitis Absolutionem & votorum commutationem reservatorum, & aliorum in Iubilæo concessorum, obtinere: quod tum Aliquibus defendi lib. 8. de Matrim. disput. 15. n. 19. Quia (ut diximus n. 39.) semel obtentus Iubilæus dat jus omni tempore eligendi Confessoris pro his, quæ usque ad finitum Iubilæi tempus reservata sunt. At oppositum est probabiliùs, eod quod sit communis & probabilis, hunc non lucrari Iubilæum, ut dixi. Hactenus Sanchez.

Igitur n. 46. non docet planè contradietorium, ut falsò ait Arriaga supra n. 12. sed respondet secundum sententiam, quam ipse n. 41. judicaverat probabiliorem. Manet ergo tam Suarium, quam Sanchium malè citari à Dia. pro sua sententia.

Meliùs citatur Henriquez lib. 6. cap. 16. n. 6. ubi generaliter asserit: Si tempore Iubilæi, qui venialium tantum memineral, nullam fecit Confessionem; eo lapsò non potest à priùs reservatis absolvi; quia jam expiravit delegationis tempus. Et lib. 7. cap. 10. n. 8. docet, ei, qui habet solum venialia, non opus esse, ut confiteatur pro lucranda Indulgentia. Satis, inquit, est, in fine hebdomadæ leu in Dominica confiteri ante Communionem, si habet conscientiam peccati mortalis.

Clariùs in Gloss. ibi: Greg. XIV. anno 91. in Iubilæo adjecit, ut Communion fiat in sequenti Dominica post Sabbathum, aut in aliò die sequentis hebdomadæ; quare qui in 2. hebdomada fecerunt diligentias, possunt communicare etiam alio die 3. hebdomadæ. Ita declaravit Episcopus præmissâ consultatione cum Sapientibus Salmant. At si habent tantum venialia, non opus est confiteri pro Indulgentia. Navar. not. 30. n. 6. cum Ant. 1. p. tit. 20. c. 3. §. 5. Gloss. in Extravag. 1. de Pœnit. & remiss. Hæc ille.

Consimiliter loquitur Portel (quem etiam adfert pro se Diana) verb. *Indulg. pro Iubilæo*. n. 19. ibi: Unde colliges, quod si pro Iubilæo lucrando non est confessus, quia non habet mortale; ut Aliqui dicunt, posse facere (& nos olim diximus hoc eodem verbo n. 6.) iste talis

D d 3 non

non est sibi ipsi contrarius.

123. Melius citatur Henriquez pro sententia Dianæ.

124. Ut etiam Portel.

Negat Diana
120.
citans Sanchez & Suarium, sed perperam.

121.
Arriaga putat Sanchez docuisse sententiam Dianæ.

122.
Sanchez

non poterit postea absolvi ab illo reservato, quia non est ablata reservatio illa.

Merito ergo illi duo Auctores citantur pro sententia Dia. nisi velis eos explicare de illo, qui non solum non fuit confessus, sed nequidem elicit actum perfectæ Contritionis, adeoque non fuit iustificatus, per consequens non potuit lucrari Iubilæum.

125.
Opposita
sententia
videtur ve-
rior.

Cæterum verior nobis apparet sententia affirmans, eum, qui consecutus est Iubilæum, esse non fuerit confessus, quia peccati mortalis non erat sibi conscius, vel ob aliam causam, transacto Iubilæo, à peccatis reservatis, ante illud commissis & oblitis, absolvi posse ab illo Confessario, à quo poterat absolvi tempore Iubilæi.

Diana.
Santarellus,
Dicastillo,
Sanchez,
Suarez.

Quam sententiam probabilem vocat Diana supra, citans pro ea Santarellum de Iubilæo c. 13. dub. 2. & Alphonsum de Leone tract. de Iubilæo part. 2. q. 17. n. 197 quos sequitur Lugo disp. 20. n. 102. Arriaga disp. 29. n. 12. & Dicast. disp. 11. n. 165. etique doctrina Sanchezii supra n. 41. sed & Suarez supra n. 20. eam indicat, dicens in fine, post verba superius à nobis relatâ: Et hæc est differentia inter hunc, qui hoc modo confessus est, & usus privilegio intrâ tempus signatum, & alium, qui nullo modo lucratus est Indulgentiam, nec est confessus tempore in Iubilæo præscripto. Hæc ille.

126.

Ergo si aliquo modo lucratus fuisset Indulgentiam, esse non fuisset confessus, nulla foret differentia; sed posset, transacto Iubilæo, absolvi ab omnibus casibus oblitis, absolvi, inquam, ab eodem Confessario, à quo poterat absolvi tempore Iubilæi; quia jam obtinuit privilegium, ut à casibus reservatis absolva- tur, quod privilegium ad Iubilæi tempus non est limitatum magis, quàm privilegium, ut vota, ante Iubilæum emissâ, dispensari possint aut commutari: sicuti ergo hoc privilegium uti potest, qui Iubilæum obtinuit, etiam eo transacto, ut communiter docent Theologi; ita & privilegio Absolutionis à peccatis reservatis. Quæ enim ratio disparitatis?

Probatio
eius.

Quia, inquis, Iubilæum non tollit ipso facto reservationem peccatorum, sed tantum confert Confessario electo facultatem, illam auferendi mediâ Absolutione, quæ in casu nostro non existit.

127.
Si Iubilæum
obtentum
ipso facto
tollit
reservationem
votorum,
etiam
peccatorum.

Respondeo, & quæro; Iubilæum tollit ipso facto reservationem votorum? Si affirmaveris, affirmo & ego, Iubilæum obtentum ipso facto tollere reservationem peccatorum, ut proinde nemo mirari debeat, ordinarium Confessarium posse absolvere post Iubilæum transactum à peccatis alioquin reservatis; quia jam tunc reverâ reservata non sunt, ablata per Pontificem reservatione, eodem modo, quo vota, Iubilæo obtento, non ampliùs sunt reservata, ablata per Pontificem reservatione, &

ideo per ordinarium Confessarium commutari aut dispensari possunt, etiam Iubilæo transacto.

Dixi: Iubilæum obtentum; quia Iubilæum, dumtaxat obtinendum, non auferit ipso facto reservationem à peccatis oblitis (de his enim loquimur) sed mediâ Absolutione ab aliis peccatis, non præcisè quia per illam Absolutionem indirectè remittantur peccata oblitâ, sed quia Confessarius vult penitentem liberare ab omni vinculo quantum potest, & ipse indiget: potest autem non tantum absolvere directè à reservatis, sed etiam tollere reservationem ab illis peccatis, à quibus defectu Confessionis non potest directè absolvere; non censetur autem tollere nisi per Absolutionem sacramentalem, juxta DD. communiter.

Hinc si quisquam non confiteatur, quia non recordatur alicujus peccati mortalis, nisi sine Confessione lucratur Iubilæum, non potest, transacto Iubilæo, peccatum reservatum conferti ordinario Confessario; quia neque à Pontifice immediatè reservatio fuit ablata, utpote qui non auferit reservationem, nisi sub conditione Iubilæi obtenti, neque à Confessario, ut supponitur.

Arriaga disp. 29. n. 12. putat, reservationem non auferri à Confessario, aut per Confessionem, sed antecedenter per ipsum Pontificem: auferitur enim (inquit) ad hoc, ut ego possim ad quemlibet accedere, & jam facta sunt peccata omnia ejusdem rationis: Confessarius enim dans Absolutionem, non facit sibi potestatem, ut possit absolvere, sed utitur datâ à Papa, & tollit peccata quoad culpam, non quoad reservationem. Hæc ille.

Respondeo; tollit peccata confessâ, concedo; oblita, nego: hæc enim non potest directè tollere quoad culpam; ergo si aliquo modo tollit virtute Iubilæi, necessariò tollit quoad reservationem. Quòd autem aliquo modo tollat, probatur ex jam dictis; quia si præcesserit Absolutio, potest transacto Iubilæo ea directè absolvere quoad culpam; Est, ut habet ultima pars Conclusionis, penitus præsumitur Iubilæum non lucrari; secus si non præcesserit Absolutio.

Igitur per Absolutionem tollitur reservatio à peccatis oblitis, si non ut per causam formalem, saltem ut per conditionem sine qua non; id est, Pontifex non intendit auferre reservationem peccatorum, nisi dependenter à Iubilæo vel in re acquisito, vel saltem inchoato per bonam Confessionem, ex animo illud acquirendi. Quamquam hoc ultimò, quando re ipsâ deinde non ponuntur cetera requisita, non careat difficultate.

Quæstio hæc, inquit Arriaga disp. 29. n. 8. An possit pendens unice à mente Pontificis, concedente Indulgentiam, qui sine dubio potuit reincidentiam reservationis intendere in penam mutati animi, & qui potuit tollere reservationem

vationem sine ullo eo onere, solo contentus serio animo lucrandi Iubilæi, non potest à nobis, nisi (ut sic dicam) divinando de ejus mente, decidi.

Ego quidem (ut verum fatear) satis propendeo ad judicandum, tacite intelligi eam reincidentiam; quia illa reservatio solum est ablata in ordine ad finem Iubilæi, neque videtur rationi conforme, ut per eam fraudem obtineat talis homo tantum favorem, si non impleat cætera, quæ sunt odiosa. Nihilominus, saltem propter auctoritatem extrinsecam, dicendum est, non redire; quia cum reditus hic sit odiosus, non debet concedi, nisi verba ipsa Bullæ eum contineant.

Ad rationem ergo in oppositum dico; eò ipso quod, dum sit Confessio, requiratur serium propositum obtinendi Iubilæi, non posse esse fraudem ullam, saltem eo tempore: quod autem deinde mutet animum, est per accidens; & verò saltem est obtentus ille finis, quod fuerit hic homo rectè dispositus ad gratiam, & se Deo reconciliaverit; per quod licet Indulgentiam non obtinuerit, efficit saltem multum ad obtinendum à Deo id, quod per tale Iubilæum intenditur, nempe placare Deum &c. Hucusque Arriaga.

Satis verè, si intelligatur de peccatis reservatis confessis & directè absolutis, cum gravissimum onus sit, iteratò confiteri hæc peccata; habenti potestatem in reservata; quod onus haud imponendum judico, nisi clarè & expressè de illo constet, cum alioquin non censentur penitentes in illud consentire, qui tamen consensus requiritur, ut Pontifex imponat obligationem iteratæ Confessionis eorundem peccatorum, semel directè per Absolutionem sacramentalem remissorum, ut constat ex dictis Disp. 7. Secti. 6. Concl. 5.

Mirum ergo foret, si Pontifex vellet reincidentiam reservationis, quod expressis verbis eam non significaret; veluti significavit reincidentiam in eandem censuram, à qua in articulo mortis penitens absolutus fuit per simplicem Sacerdotem, si cessante periculo mortis, contempserit se præsentare Superiori, à quo alias absolvi debebat; cap. 22. de Sent. Excom. in 6. ubi sic ait Bonif. VIII. *Eos qui à sententia Canonis vel hominis (cum ad illam, à quo alias de iure fuerant absolvendi, nequeunt propter imminenti mortis articulum, aut aliud impedimentum legitimum, pro absolutionis beneficio habere recursum) ab alio absolvuntur: si cessante postea periculo, vel impedimento huiusmodi, se illi, à quo his cessantibus absolvi debebant, quam citò commode poterunt, contempserint præsentare. . . . Determinamus (ne sic conjura illudant Ecclesiastica) in eandem sententiam recidere ipso iure. De quo infra latius.*

Nihil autem simile in iure exprimitur de peccatis vel censuris, virtute Iubilæi absolutis,

si postea penitens, vel ex malitia, vel ex aliqua rationabili cau^a Iubilæum non lucretur, uti tamen facilè in Bulla Iubilæi exprimi posset, si illa foret mens Pontificis.

Et ideo contra Pontificem est interpretatio faciendâ; argum. Reg. 57. de Reg. juris in 6. *Contra eum, qui legem dicere potuit apertius, est interpretatio faciendâ.* Præsertim cum Reg. 49. eodem dicat: *In penis benignior est interpretatio faciendâ.* Hæc autem reincidentia reservationis pœna est. Cum ergo de illa non clarè constet ex verbis Bullæ, non est imponenda juxta Reg. 30. eodem: *In obscuris minimum est sequendum.*

Quæ ratiocinatio idem probat de peccatis oblitis; quàmvis de his posset esse major difficultas, cum nondum directè absoluta sint, & ideo non imponatur grave illud onus iteratæ Confessionis, sicuti in præcedenti casu. Nihilominus communior sententia est, etiam reservationem horum peccatorum, per validam Absolutionem ita tolli virtute Iubilæi, ut non redeat reservatio, tametsi postea ex malitia, penitens non lucretur Iubilæum.

Quam sententiam amplectitur Suarez disp. 31. sect. 4. n. 24. & probat; quia hæc ablatio reservationis statim conceditur ac homo absolvitur à peccatis; ergo si postea faciat reliqua opera necessaria, si non, ille fructus comparatus manet; nec postea revocatur.

Et continud atexit: Video responderi posse, hunc effectum auferendi reservationem (à peccatis oblitis) non esse propriè sacramentalem; & ideo non esse inconveniens, esse dependentem à futuro eventu, ita ut, si postea reliqua necessaria fiant ad obtinendam indulgentiam Iubilæi, auferatur reservatio; non verò si omitantur. Sed hoc valde scrupulosum est, & nullâ sufficiente ratione fundari potest; & ideo melius dicitur; supposito tali privilegio, satisfieri voluntati Superioris reservantis, ideoque statim auferri reservationem, quidquid postea eveniat. Hæc ille.

Sed ego in hoc nullam inventio scrupulositatem; & hoc sufficienti ratione fundari posset; quia in pœnam delicti, Nam existimat idem Auctor supra n. 5: probabiliter huiusmodi hominem graviter peccare, si post Absolutionem peccatorum, virtute Iubilæi obtentam, voluntariè omittat reliqua opera, necessaria ad indulgentiam Iubilæi obtinendam; quia, inquit, illud etiam est in fraudem Iubilæi, & contra virtuale pactum inclusum in facultate, ad illum finem concessa; nam consequenter imponere videtur onus & obligationem faciendi cætera necessaria ad prædictum effectum, & videntur se habere tamquam penitentia injuncta, & acceptata in satisfactionem pro talibus culpis.

Hæc autem culpa (prosequitur idem Auctor) qualicumque illa sit, non manet iterum reservata;

Reg. 57. 49. & 30 de Reg. juris in 6.

133. An idem dicendum de peccatis oblitis?

Probat sententia affirmant ex Suarez.

134. Contra probationem auctoris.

131. Sententia Arriaga.

quam ego probat Auct. de i. in-ulligens de peccatis directè absol.

132. Probatio.

cap. 22. de Sent. excom. in 6.

reservata; quia nullo jure hoc cavetur: potest ergo ab illa absolvi quilibet Sacerdos, habens communem jurisdictionem. Sicut quando quis confitetur peccatum reservatum Superiori, & ab illo accipit condignam satisfactionem, quæ quodammodo videri potest manere reservata, quatenus à nullo inferiori Sacerdote tolli vel commutari potest; nihilominus licet debito tempore implere omittat, & in eo graviter peccet, nihilominus peccatum illud non manet reservatum eidem Superiori, nisi hoc ipsum ab eodem Superiore exprimat & declaratur; quia nullo jure hoc statutum est, imò ordinariè nimium rigorosus censetur Superior, qui id faceret. Hucusque Suarius.

135. Et quidem hanc culpam (si tamen culpa est) non esse reservatam, Omnes admittunt, quidquid sit de reservatione pœnitentiæ impositæ pro peccatis reservatis, de qua alibi egimus. Interim Aliqui negant omnem culpam in tali omissione. Ita Henriquez lib. 6. cap. 16. n. 6. quem sequitur Sanchez de Matrim. l. 1. disp. 43. n. 9. & lib. 8. disp. 15. n. 24. Item in Sum. lib. 4. c. 44. n. 54. Quia, inquit, hic nihil promittit, nec obligationem aliquam illi imposuit Confessarius, nec Tubilæus talem obligationem petit; nec de tali Pontificis intentione constat: & si ea esset, facile posset eam explicare. Nec aliqua ratione probatur ex natura rei includi id pactum in ea actione; sed satis est propositum bonâ fide.

Sicut etiam ad Absolutionem à peccatis obtinendam, satis est propositum bonâ fide abstinentiæ imposterum ab illis, absque nova obligatione alia, præter antiquam, vitandi illa; quæ confluat ex Absolutione impena virtute illius propositi. Quare non est, cur præceptum imponatur absque urgenti fundamento: eò vel maximè, quòd ubi dubium est de præcepti impositione, judicandum sit in favorem libertatis, in eo dubio possidentis. Hæc ille.

136. Saltem non esse gravem obligationem, docet Arriaga disp. 29. n. 10. satis est, inquit, si ea negligentia mulctetur postea privatione Indulgentiarum ipsarum. Et aliunde contingere potest, ut materia neglecta in se sit parva, v. g. omisso orationis, quæ, etiam juxta ipsum Suarez, sufficit, etiam si levissima sit. Quòd autem sit causa, ne homo ille lucretur Indulgentias, non facit illam peccatum grave; alioquin & qui non est fructus ullo privilegio Absolutionis à reservatis, si omitteret illam orationem, etiam peccaret mortaliter: id quod nec à Suario, nec ab ullo alio asseri probabiliter potest; ille autem eodem modo tunc se privaret eo fructu, ac alter, qui absolutus est à reservatis.

Nec denique grave peccatum esse potest ex ullo pacto oneroso & quasi contractu implicito; quia si hic intervenisset, ad summum inde

sequeretur, quòd revivisceret reservatio: cum enim materia illa, quæ omittitur, sit levis, ac proinde solum possit ea necessariè requiri ad durationem contractus; non ideo peccabitur nunc de novo graviter: sæpe enim dixi, ad valorem & durationem contractus alicujus, posse à contrahentibus requiri etiam rem, quæ non sit materia gravis peccati, quæ si non servetur, rescindatur contractus, sine peccato tamen. Ita Arriaga.

Sed quæro ego; quid si ergo omittat jejunia, quæ sunt res gravis? Deinde, est oratio forte, res levis, equidem ipsa Indulgentia est res gravis; ad illam autem, ut vult Suarez, obligatur ex vi impliciti contractus. Sicut, si lucratio Indulgentiæ esset imposita per Confessarium in Satisfactionem sacramentalem, indubiè peccaret mortaliter, qui levissimam orationem omitteret; non quia illa oratio in se sit materia gravis; sed quia ejus omisso est causa, ne pœnitens ille lucretur Indulgentiam, quæ est materia gravis, necessaria ex præcepto Confessarii; unde sicut hic non peccaret graviter præcisè, quia privat se fructu Indulgentiæ, sed quia privat se illo fructu, ad quem consequendum ex præcepto obligatur; ita & in calu proposito, non ideo præcisè peccat graviter absolutus à reservatis, quia privat se fructu Indulgentiarum; sed quia privat se eo fructu, ad quem consequendum ex implicita promissione seu pacto obligatur, non sub conditione reviviscentiæ reservationis, nam supponitur, reservationem non reviviscere; sed absolutè; & ideo quòd adferret de valore & duratione contractus, nihil ad propositum, supposito quòd reservatio non reviviscat, sicut Suarez & Alii communiter supponunt.

Assero itaque, vel nullam esse obligationem, vel esse obligationem gravem. Et quia non sunt multiplicandæ obligationes, præsertim graves, absque urgente fundamento, quale hic non video, ideo malo subscribere, & subscribo sententiæ Sanchezii; uti etiam, tamquam probabiliori, subscribit Lugo disp. 20. n. 100. & Dicastillo disp. 11. n. 162, qui tamen dicit, pœnitentem satis male facere, postea non præstando reliqua. Sed facilius est dicere, quàm probare, ex hypothesis, quòd non peccet mortaliter. Unde maneo in priori resolutione, & iterum dico; vel nullo modo peccare, ex hoc præcisè, quòd, obtentâ jam Absolutione à reservatis, non lucretur Tubilæum, vel peccare mortaliter. Atque hæc sufficiant de peccatis oblitis.

Sed quid dicam de occultis? Constat ex Conclus. 7. præced. Sect. ea esse reservata, nisi forent mercè interna. Interim

CON-